

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Avântul spre pace al poporului nostru în anul 1960

În curgerea anului 1960, poporul nostru a fost prezent și activ clipă de clipă în frontul păcii. Alături de celelalte popoare ale lumii, el se simte încărcat de marile răspunderi în legătură cu viața și viitorul fericit al omenirii. De aceea, în marea lucrare pe care o desfășoară puterile păcii, poporul nostru se încadrează cu hotărâre.

Antrenat într-o vastă muncă de construcție, poporul nostru este adinc interesat în asigurarea condițiilor de liniște și siguranță, necesare desăvârșirii operei sale, și în primul rând a marelui program de construcție pașnică, făurit de cel de al III-lea Congres al P.M.R. Astfel, Mișcarea pentru pace este larg sprijinită de guvernul și poporul român. R.P.R. susține cu hotărâre și pînă la capăt principiile coexistenței pașnice așa cum le-a gândit și formulat Declarația Consfătuirii de la Moscova și Manifestul Păcii din 1957.

Dovadă despre acest lucru sînt inițiativele R.P.R. la O.N.U. și popularizarea de către Comitetul Național pentru Apărarea Păcii a hotărârilor Consiliului Mondial al Păcii în problema dezarmării, precum și a inițiativelor de pace ale statelor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Grăitoare sînt și următoarele fapte: Dezbatînd Apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S., adresat parlamentelor tuturor statelor lumii, în problema dezarmării, sesiunea a VIII-a a Marii Adunări Naționale a adoptat Declarația prin care mărturisește adeziunea poporului român la acest Apel. Totodată își ia angajamentul de a stăruii și în viitor, cu hotărâre, în osteneala de a sluji cauza păcii.

Acest angajament a fost împlinit în toată curgerea acestui an. Astfel, la 1 martie 1960 a avut loc ședința plenară a Consiliului Național pentru Apărarea Păcii, în care s-a făcut o expunere asupra lucrărilor celei de a III-a conferințe internaționale a „mesei rotunde”, de la Londra, închinată problemei dezarmării, precum și o informare asupra lucrărilor consfătuirii de la Budapesta a secretarilor organizațiilor naționale pentru apărarea păcii din țările Europei. După aceea, s-au stabilit sarcinile ce se desprind pe seama mișcării pentru pace din țara noastră.

Cu prilejul împlinirii a 5 ani de la Conferința de la Bandung a țărilor din Asia și Africa, Comitetul Național pentru Apărarea Păcii a organizat la București o adunare sărbătorească, în care mărturisește din nou solidaritatea poporului român cu lupta popoarelor afro-asiatice pentru dobîndirea și întărirea neatrînrării lor naționale, pentru lichidarea rămășițelor dominației coloniale, pentru pace și propășire.

În raportul prezentat cu prilejul celui de al III-lea Congres al P.M.R., din iunie a. c., dl Gh. Gheorghiu-Dej s-a ocupat în chip deosebit de problemele păcii: „Țările socialiste arată... omenirii altă cale decît războiul aducător de moarte și

ruină; lor le este scumpă cauza păcii și nu le poate fi indiferentă viața a milioane și milioane de oameni”. De aceea: „Considerînd de datoria fiecărei țări... să-și aducă propria contribuție la cauza apărării păcii, R.P.R. este hotărîtă să militeze în strînsă unire cu celelalte țări ale lagărului socialist pentru micșorarea încordării internaționale, pentru zădărnicierea oricăror uneltiri ale cercurilor agresive, pentru promovarea perseverenței a principiilor coexistenței pașnice și statornicirea unei păci trainice în lume”.

Luînd parte la sesiunea lărgită a Biroului Consiliului Mondial al Păcii de la Stockholm din 9—11 iulie a. c., delegația noastră a dat glas năzuinței fierbinte de pace a poporului român și dorinței de a-și aduce și pe viitor contribuția la cauza păcii; de asemenea, a reamintit cunoscutele propuneri ale guvernului român cu privire la colaborarea popoarelor din Balcani și a stăruit asupra însemnătății unei conferințe a mișcărilor pentru pace din țările regiunii balcanice și a Mării Adriatice.

Cu prilejul celei de a VI-a Conferințe Mondiale de la Tokio împotriva bombelor atomice și cu hidrogen (2—9 august a. c.), Comitetul Național pentru Apărarea Păcii a trimis o telegramă cu călduroase urări de succes, arătînd: „Luptătorii pentru pace din R.P.R. vă asigură că vor lupta și mai departe, cu hotărâre, alături de forțele păcii din întreaga lume, pentru înfăptuirea dezarmării generale, pentru interzicerea armelor nucleare, pentru apărarea păcii”.

Problema dezarmării a staț în centrul debaterilor sesiunii extraordinare din acest an a Adunării Naționale. În cadrul acesteia, Raportul d-lui Gh. Gheorghiu-Dej arată: „R.P.R. va sta și de azi înainte în primele rinduri ale luptei pentru promovarea coexistenței pașnice și a dezarmării generale și complete, suprema garanție că relațiile de coexistență pașnică vor fi pe deplin respectate”. Marea Adunare Națională luă hotărîrea ca delegația R.P.R. la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. să fie condusă de dl Gh. Gheorghiu-Dej.

Discuțiile serioase și întinse, ce s-au desfășurat în întreprinderile și instituțiile din întreaga țară, pe marginea hotărîrilor Marii Adunări Naționale au scos puternic la iveală faptul, că poporul nostru aprobă și sprijină cu cea mai mare însuflețire politica de pace a țării noastre.

Delegația R.P.R., în frunte cu cel mai autorizat reprezentant al țării noastre: dl Gh. Gheorghiu-Dej, a dus solia de pace la cea de a XV-a Sesiune Generală a O.N.U.-lui. Împreună cu delegațiile celorlalte țări ale lumii socialiste, în frunte cu aceea a Uniunii Sovietice, reprezentanții noștri au tălmăcit, în fața marelui for internațional compus în bună parte din șefii statelor membre, voința nestrămutată a poporului român de a trăi în pace, bună înțelegere și respect re-

Eliberarea Africei

După 2—300 ani de robie colonială, popoarele Africei s-au deșteptat la o nouă viață și prin lupte eroice și-au cucerit și își cuceresc libertatea. Mișcarea de eliberare a luat un avînt deosebit după al doilea război mondial. Dăm aici numele statelor care și-au dobîndit independența în ultimii 10 ani.

24 decembrie 1951, Regatul Unit al Libiei, fostă colonie italiană, cu o suprafață de 1.700.000 km² și 1.150.000 locuitori.

1 ianuarie 1956, Republica Sudan, fostă colonie engleză, cu o suprafață de 2.506.000 km² și 12.000.000 locuitori.

2 martie 1956, Regatul Maroc, fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 125.000 km² și 11.600.000 locuitori.

20 martie 1956, Republica Tunis, fostă colonie franceză cu un teritoriul de 125.000 km² și 3.800.000 locuitori.

6 martie 1957, Republica Ghana, fostă colonie engleză cu numirea Coasta de aur, cu un teritoriu de 237.873 km² și aproximativ 5.000.000 locuitori.

2 octombrie 1958, Republica Guineea, fostă colonie franceză, cu o suprafață de 246.000 km² și 3.500.000 locuitori.

(continuare în pag. 2)

ciproc cu toate popoarele globului pămîntesc, într-o lume fără războaie și fără arme.

Alături de istoricele propuneri ale Uniunii Sovietice, de ostenețele delegațiilor statelor iubitoare de pace, străduințele neobosite ale delegației noastre — în frunte cu dl Gh. Gheorghiu-Dej — au adus o contribuție de seamă la cauza păcii. Delegația noastră a adus cuvînt înțelept în toate marile probleme ale lumii de azi: dezarmarea, lichidarea colonialismului, asigurarea climatului necesar unei dezvoltări normale a progresului omenesc. Contribuție activă și însemnată la întărirea cauzei păcii sînt cu deosebire cele două propuneri ale guvernului nostru privitor la acțiunile pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate dintre state europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite, ca și la creșterea tineretului în ideile păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare. Ele au avut un larg răsunset în masele populare din toate țările.

Despre avîntul spre pace al poporului nostru grăiesc și sfaturile păcii, în care mulțimile urmăresc cu băgare de seamă evenimentele internaționale, atitudinea luată împotriva uneltirilor dușmanilor păcii, brigăzile păcii, precum și faptul că depunerile la „Fondul Păcii” cresc în toată țara.

Avîntul spre pace al poporului nostru este temelie de nădejde într-o viață fericită și fără războaie.

Prietenia romîno-sovietică

La 31 octombrie 1960 a avut loc în aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu în cadrul A.R.L.U.S. sărbătoarea „Lunei prieteniei romîno-sovietice”. Au fost prezenți: I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, d. Florescu, reprezentant al A.R.L.U.S.-Sibiu, P.C. pâr. vicar T. Belascu, P.C. consilieri arhiepiscopesci, profesorii de la Institutul Teologic, personalul administrativ de la Consistor și Institut și studenți teologi.

Corul studenților, condus de Pr. Prof. Gh. Șoima, execută Imnul de Stat al R.P.R. și Imnul de Stat al U.R.S.S., și „Cîntecul Întrașilor de pe Volga”.

Pr. rector S. Vlad prezintă într-o amplă conferință roadele prieteniei romîno-sovietice. După ce arată mărețele realizări ale Uniunii Sovietice în domeniul economic, cultural, tehnic, științific și succesele politicii ei de coexistență pașnică și colaborare între țări cu orînduiri sociale deosebite, conferențiarul spune că la temelia politicii țării noastre stă unitatea cu țările socialiste, prietenia cu popoarele sovietice. Această prietenie, clădită pe unitatea de ideal: construirea socialismului și comunismului, se întărește mereu, transformîndu-se într-o uriașă forță creatoare. Nu există domeniu de activitate în care prietenia romîno-sovietică să nu-și fi arătat roadele. Uniunea Sovietică ne-a ajutat să devenim un stat industrial-agrar dezvoltat, realizînd în 16 ani progrese cum nu s-au realizat înainte în 100 de ani. Planul șesenal prevede desăvîrșirea construcției socialismului în țara noastră. Aceasta se va realiza prin munca entuziastă a poporului și prin ajutorul frățesc și multilateral al Uniunii Sovietice.

Popoarele sovietice ne-au ajutat să construim o viață nouă și ne ajută să o desăvîrșim. De aceea poporul nostru păstrează ca lumina ochilor și dezvoltă prietenia romîno-sovietică spre fericirea și propășirea sa.

Biserica este alături de popor, sprijinind munca lui pentru viața cea nouă și lupta lui pentru pace. De aceea ea e prezentă și la sărbătorirea „Lunei prieteniei romîno-sovietice”. Institutul Teologic Universitar sprijinește prietenia romîno-sovietică prin educarea studenților în spiritul acestei prietenii, al păcii și al patriotismului, prin conferințe și studii, prin participarea pr. prof. M. Șesan la consfățuirile „Mișcării creștine pentru pace”, ș. a. Festivitatea de azi e numai una din verigile mai importante ale manifestărilor ce se țin în tot cursul anului.

Urmează „Cîntecul păcii”, de compozitorul sovietic D. Șostacovici și poezia Mariei Banuș „Cîntec de dragoste pentru țara sovietică”, recitată de stud. Sinu Marius. Corul execută o compoziție a pr. prof. Gh. Șoima: „Bătălia recoltei bogate”.

I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE spune că prin această serbare am participat la bucuria generală ce se revărsă de la un capăt la altul al țării, de la un capăt la altul al anului. Prietenia romîno-sovietică nu este bucuria numai unei zile sau a unui an, ci e a anului întreg și a vieții întregi. Aceasta e marea noastră bucurie. Institutul nostru a ținut să se încadreze în chip special în această bucurie, care a ajuns o tradiție. Tradiția păstrează legătura cu trecutul, în actualitate trăim, ca prin amîndouă să zidim viitorul.

Felicită apoi pe profesorii și studenții teologi, convins că ei vor fi și de azi înainte apostoli ai prieteniei romîno-sovietice, apostoli ai unei prietenii care se tot lărgește, se tot adîncește.

Prietenia trebuie să cuprindă lumea întreagă ca pe pămîntul acesta să făurim fericirea omenirii întregi. Creștinii trebuie să sprijinească prin dragoste frățească prietenia și pacea dintre popoare. Mîntuitorul e cu noi și cu El împreună vrem să ajutăm la zidirea fericirii pe pămînt, prin care vom dobîndi și fericirea cea veșnică.

Dumnezeu să ne ajute ca prin prietenia romîno-sovietică să facem noi progrese și să se

întărească și prietenia lumii întregi și așa să ajungem la fericirea generală și totală prin pacea generală și totală.

Aplauze entuziaste au subliniat cuvîntările I. P. S. Sale și pr. rector, manifestînd pentru prietenia veșnică dintre popoarele noastre, dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice.

T. R.

Eliberarea Africei

(Urmare din pag. 1)

1 ianuarie 1960, *Republica Camerun*, fost teritoriu aflat sub tutela Franței, cu 432.000 km² și 3.500.000 locuitori. Partea de vest a Camerunului se află încă sub tutela engleză.

27 aprilie 1960, *Republica Togo*, fost teritoriu aflat sub tutela Franței, cu 57.000 km² și 1.200.000 locuitori.

20 iunie 1960, *Republica Mali*, fostă colonie franceză cu numirea Sudan, care făcea parte din Federația Mali, cu 1.204.000 km² și 3.700.000 locuitori.

20 iunie 1960, *Republica Senegal*, fostă colonie franceză, făcînd parte din fosta Federație Mali, cu un teritoriu de 197.000 km² și 2.300.000 locuitori.

26 iunie 1960, *Republica Malgașă*, fostă colonie franceză, cu o suprafață de 590.000 km² și 5.000.000 locuitori.

30 iunie 1960, *Republica Congo*, fostă colonie belgiană, cu o suprafață de 2.345.000 km² și 13.500.000 locuitori.

1 iulie 1960, *Republica Somalia*, alcătuită din două teritorii și anume fosta colonie engleză Somaliland și un fost teritoriu sub tutela Italiei, cu aproximativ 640.000 km² și peste 2.000.000 locuitori.

1 august 1960, *Republica Dahomey*, fostă colonie franceză, cu 116.000 km² și 1.720.000 locuitori.

3 august 1960, *Republica Nigeria*, fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.279.000 km² și peste 2 milioane locuitori.

5 august 1960, *Republica Volta Superioară*, fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 370.000 km² și 3.500.000 locuitori.

5 august 1960, *Republica Coasta de Fildeș*, fostă colonie franceză, cu un teritoriu de 388.000 km² și peste 3.000.000 locuitori.

11 august 1960, *Republica Ciad*, fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.288.000 km² și 2.600.000 locuitori.

13 august 1960, *Republica Africa-Centrală*, fostă colonie franceză cu numele Ubanghi-Sari, avînd un teritoriu de 617.000 km² și 1.200.000 locuitori.

15 august 1960, *Republica Congo*, fostă colonie franceză, cu suprafața de 342.000 km² și 744.000 locuitori.

1 octombrie 1960, *Federația Nigeria*, fostă colonie engleză, cu un teritoriu de 878.000 km² și 35.000.000 locuitori.

19 octombrie 1960, *Republica Islamică Mauritania*, fostă colonie franceză, cu o suprafață de 1.200.000 km² și 560.200 locuitori.

Precum se vede avem de-aface cu un mînnunchi întreg de țări cu un vast teritoriu, despre a căror existență aproape că nu știam pînă de curînd, țări care acum respiră libere.

Aceste țări sprijinesc lupta pentru pace și prietenie între popoare și se bucură de simpatia și ajutorul țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică. La a 15-a sesiunea a O.N.U. premierul sovietic, N. S. Hrușciiov, a pus problema lichidării regimului colonial, eliberării popoarelor care mai zac sub stăpînirea colonialiștilor. Această propunere a fost susținută de dl Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației țării noastre la O.N.U., care a dat glas voinții de pace și progres a poporului român, și de multe alte delegații. În curînd și celelalte popoare africane, care încă sînt înrobite, își vor dobîndi libertatea, împlinindu-se astfel lozincă: Africa a africanilor!

Gh. Pașuc

Iisus Hristos

Crăciunul și sărbătorile, care urmează, ne aduc înaintea nașterea Domnului și viața Lui pînă la vîrsta de 30 ani, cînd a ieșit la propovăduire. Cele mai multe date le avem despre nașterea Domnului.

Știm că Dumnezeu a ales o fecioară curată, pe Maria, din neamul lui David, ca din ea să se nască Mîntuitorul lumii. Arhanghelul Gavriil, trimis de Dumnezeu, îi spune fecioarei Maria: „Duhul Sfînt se va coborî peste tine și puterea celui Preainalt te va umbri, pentru aceasta și sfîntul ce se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu” (Lc. 1, 35). Intruparea Domnului s-a făcut de la Duhul Sfînt, prin puterea lui Dumnezeu. Astfel Fiul lui Dumnezeu a luat trup dintr-o fecioară sfîntă, pe care Duhul Sfînt a curățit-o desăvîrșit. „Și Cuvîntul (Fiul lui Dumnezeu) trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi”. El însă „nu din sînge, nici din poftă trupească, ci de la Dumnezeu s-a născut” (In. 1, 13—14).

Pentru ocrotirea fecioarei Maria și a pruncului, ce avea să se nască, Dumnezeu i-a dat Mariei ca logodnic pe bătrînul Iosif. Acestuia inger în vis i-a spus că pruncul „ce s-a zămislit în ea (Maria) din Duhul Sfînt este...” și aceasta s-a întîmplat ca să se plinească prorocia lui Isaia: „Iată fecioara în pîntece va avea și va naște fiu și va chema numele lui Emanuil, ce se tîlcuiește: cu noi (este) Dumnezeu” (Mt. 2, 20—22). Și Iosif era din neamul lui David.

Iosif și Maria locuiau în Nazaretul Galileii. Ieșind poruncă de la Cezarul August ca toată lumea să se înscrie (recensămînt), Iosif și Maria au plecat la Betleem, cetatea lui David (din neamul căruia se trăgeau), ca să se înscrie. Acolo, fiind îmbulzeală mare de oameni, n-au găsit loc nici „în casa de oaspeți”, nici în alte case și astfel au tras într-o peșteră, unde își adăposteau ciobanii oile. Aici a născut Maria pe pruncul Iisus (Lc. 2, 1 sq).

Numele lui este: Iisus Hristos. „Iisus”, că așa a zis ingerul. Acest nume arată că pruncul acesta este Mîntuitorul, adică acela „care va mîntui pe poporul său de păcatele sale” (Mt. 1, 21). El vine ca să ne mîntuiască de păcatul strămoșesc, eliberîndu-ne din robia păcatului. „Hristos”, că El e Mesia, adică Unsul, cel vestit de proroci ca împărat al păcii, prooroc și arhiereu, izbăvitor al tuturor.

Lui i-au adus închinăciune păstorii și magii, iar îngerii au cîntat: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pămînt pace, între oameni bună voire” (Lc. 2, 14). În aceasta se arată lucrarea ce o va face Iisus Hristos în lume: va preamări pe Dumnezeu-Tatăl și ne va face și pe noi fii ai lui Dumnezeu după har, fii prea iubiți, întru care Dumnezeu va fi preamărit; va aduce pace pe pămînt, chemîndu-ne și pe noi să fim „făcători de pace” ca niște adevărați următori ai Lui; va aduce dragoste și bunăvoire între oameni, prin care viața e frumoasă și rodnică.

Astfel s-a născut „împăratul păcii” în peștera din Betleem. Dar Irod, auzînd că s-a născut un împărat, s-a temut că acesta îi va lua tronul. Cum nu știa care este acel „împărat”, a poruncit să fie ucîși toți pruncii pînă la doi ani din Betleem și jur. Nu-i de mirare. Irod era cunoscut ca un om crunt, care și-a ucis și soția, și mama, și fiul. Cum el păzea obiceiul iudeilor de a nu mîncă carne de porc, romanii ziceau că e mai bine să fi porc la curtea lui Irod decît fiu sau curtean, că pe porci nu-i tăia, dar pe orice om pe care-l bănuia de ceva îl ucidea.

Dumnezeu însă n-a lăsat pe Fiul Său, pe Iisus Hristos să piară, ci a îndrumat pe Iosif să plece cu fecioara Maria și pruncul Iisus în Egipt. Acolo au stat pînă la moartea lui Irod. Iar Irod a murit de moarte cumplită, fiind mîncat de viermi.

După moartea lui Irod, Iosif s-a întors cu fecioara Maria și cu Iisus Hristos în Nazaret, „cetatea lor”, cum zice Scriptura (Lc. 2, 39). Aici „pruncul creștea și se întărea cu duhul um-

Din învățătura Cazaniilor

Cazaniile au apărut — după cum știm — din nevoia de a fi mai bine înțelese cuvintele Sf. Evanghelii de către înaintașii noștri, care pe atunci n-aveau carte „pre limba noastră românească” — cum glăsuiește înțeleptul mitropolit Varlaam. Sau cum spune un alt vlădică în predoslovie (cuvînt înainte) unei alte Cazanii, unde citim: „alți iară citesc Scripturile și nu înțeleg ce zic și se potrivesc cu cela ce ține mierea în mînă, iar dulceața mierii nu pricepe, sau ca unul ce ține lumina aprinsă în mînă și ochi n-are să vază să umble nepoticnindu-se”.

Și într-adevăr, Cazaniile veneau încărcate de învățatură ziditoare de viață, întocmai ca fagurii încărcăți cu miere. Acest lucru se datorește desigur înțelepciunii, priceperii și vieții neprihănite a celor ce s-au trudit cu tălmăcirea acestor cărți, dar mai ales comorilor de învățatură ale Sfinților Părinți ai Bisericii, în care aceste Cazanii au multe și adînci rădăcini. Acest lucru este pomenit în titlul multor Cazanii, iar în cuprinsul lor, unii dintre Sfinții Părinți sînt amintiți chiar cu numele. Așa de pildă vorbind despre Apostolii Domnului, Cazania lui Coresi scrie despre urmașii lor, preoții: „Marele Grigorie Bogoslovul (cuvîntătorul de Dumnezeu), așa grăiește despre preoții lui Dumnezeu: Vouă vă grăiesc mai virtuos celor ce sînteți ai Bisericii, ochiul să nu vă fie umplut de întuneric, nici să ne arătăm învățători răi”. Vorbind despre păcat, Varlaam amintește pe Sf. Ioan Gură de Aur care spune: „Dumnezeu către păcat a pus rușine, iar către spovedanie a pus îndrăznire”. Și tot acest mitropolit, tîlcuind parabola cu talanții (Matei 25, 14—30), reproduce o frumoasă istorioară după Sf. Efrem Sirul, în care se arată cum pedepsește Dumnezeu

plîndu-se de înțelepciune, și darul lui Dumnezeu era peste dînsul” (Lc. 2, 40).

Cu cită dragoste va fi îngrijit Maica Domnului de acest copil al lui Dumnezeu! El se ruga, mergea la sinagoga din Nazaret, trebăluia în atelierul de teslar al lui Iosif, mai ajuta și la alte treburi. Se și juca cu cei de vîrsta Lui. Era însă un copil deosebit, care uimea și pe cei vîrstnici cu înțelepciunea sa. Această înțelepciune s-a vădit și mai mult cînd a împlinit vîrsta de 12 ani. Atunci Iosif și Maria l-au dus de paști la templul din Ierusalim. La întoarcere ei l-au pierdut. După trei zile l-au aflat în templu, „în mijlocul dascălilor”, cărora le răspundea și le puneă întrebări. „Și se minunau toți, care-l auzeau, de priceperea și de răspunsurile lui” (Lc. 2, 42—47). După ce s-a întors la Nazaret, ni se spune că Iisus a rămas un fiu „supus” și ascultător, și „sporea cu înțelepciunea și cu vîrsta și cu harul lui Dumnezeu și la oameni” (Lc. 2, 51—52). În Nazaret a stat Iisus pînă la vîrsta de 30 ani, pregătindu-se pentru vremea cînd va ieși la propovăduire. El era un tînăr plin de înțelepciune, ascultător, muncitor, iubitor și ajutător, în așa fel încît era bineplăcut tuturor, era prețuit de toți, deși după familie era sărac și nu avea școli înalte. Se arăta de pe atunci că în el lucrează nu numai înțelepciunea omului, ci o înțelepciune dumnezeiască.

Iar cînd a sosit vremea, Iisus Hristos a venit la Iordan, s-a botezat de la Ioan, a stat în pustie patruzeci de zile în ajun și rugăciune, a biruit ispitele diavolului și a început apoi a propovădui și a chema ucenici în jurul Lui. „Și Iisus însuși era ca de treizeci de ani cînd a început” lucrarea sa mîntuitoare. Dacă pînă atunci puterea lui Dumnezeu, ce era într-însul, a fost ascunsă și nu s-a arătat oamenilor decît prin înțelepciunea sa deosebită, de atunci înainte El se arată a fi Dumnezeu-om, Fiul lui Dumnezeu întrupat, atît prin învățătura Sa, cît și prin dragostea Sa și minunile Sale. Că pentru aceasta a venit El în lume, ca lumea viață să aibă, viață veșnică și pace fără de sfîrșit.

N. M.

pe cei care nu își înmulțesc talanții, adică darurile cu care a fost înzestrat fiecare om. Sf. Vasile cel Mare are un lung cuvînt de învățatură la parabola cu bogatul căruia i-a rodit țarina, bogat căruia Sf. Vasile îi zice: „Ai hambare, dacă vrei, casele săracilor”. Același îndemn, puțin schimbat, către bogatul care nu mai știe unde să-și pună roadele îl găsim de pildă în Cazania lui Coresi unde citim: „Și de cauți tu unde-ți vei aduna rodul tău bună jîtniță ai, numai să vei vrea: *mațele săracilor*, că în acelea mult vei putea strînge și va fi nerisipită și neputredă”.

În felul acesta Cazaniile sînt bogate în astfel de învățături, din care reproducem doar cîteva.

Vorbind despre intrarea Mîntuitorului în Ierusalim în Duminica Floriilor, mitropolitul Varlaam — ca bun cunoscător al obiceiurilor din yechime cînd împărații care se întorceau victorioși din războaie erau așteptați de supușii lor cu stîlpări de finic — spune că Împăratul Hristos nu este ca alți împărați, apucători, răi și nedrepti, ci el este împăratul dreptății, împăratul păcii, împăratul a toată mila și blîndețele. „Domnul nostru nu a zis: puneți mîinile tale la piept și șezi deșert (nelucrînd) toată ziua, ci a zis: nu te face rob al pîntecului tău, nici să-ți dai toată mintea ta la slujba trupului”, citim într-o altă Cazanie, tîlcuindu-se cuvintele Domnului: „Nu vă îngrijiți cu sufletul vostru ce veți mîncă sau ce veți bea” (Matei 6, 25).

Frumos, prin imagini luate din natură, este tîlcuită „apa cea vie” din convorbirea Mîntuitorului cu samarineanca, la fîntina lui Iacob, despre care Cazania lui Coresi spune că reprezintă darurile Duhului Sfînt. „Că în toate chipurile cheamă-se, pentru că în multe chipuri lucrează, așa precum apa cea naturală a ploii, care vine de sus și care deși este într-un fel în multe chipuri lucrează, că înălbește florile, pe altele le înroșește, pe altele le învinețește, altele mohorește ... la fel și dumnezeiescul duh înviază și hrănește sufletul făcîndu-l să înflorească sub diferite forme”. Frumos și pe înțeles sînt tîlcuite și cuvintele Mîntuitorului de la Matei 6, 23: „De va fi ochiul tău rău tot trupul tău va fi întunecat. Deci dacă lumina care este întru tine este întuneric, dar întunerecul cu cît mai mult”. Cazania le tîlcuiește în felul următor: „Toată înțelegerea cea alegorică această este: povățuitor al așezării și al lucrării cei trupesti este mintea. De va fi mintea ta curată și fără răutate, atunci și așezările și lucrurile trupului tău vor fi bune și lui Dumnezeu plăcute, iar de va fi mintea ta rea, atunci toată așezarea și faptele trupului tău este rea și răsvrătită. Căci dacă mintea ta, pe care Dumnezeu ți-a dat-o ție spre luminarea și povățuirea ta, se va întuneca de gîndurile cele rele, atunci cu cît mai întunecate și răsvrătite vor fi așezările și poftetele trupului tău...? Cînd conducătorul oastei se va întuneca, ostașii cei ce se povățuiesc de dînsul cită întunecare și tulburare pătinesc? Cînd mintea mea neîncetat socotește lucruri rele, faptele mele fără îndoială sînt pîngărite și rele. Pentru că mintea povățuiește, mintea ocîrmuiește, iar faptele urmează minții”.

Ceea ce predomină însă în Cazanii, ceea ce întîlnim la tot pasul sînt cu deosebire învățăturile și îndemnul stăruitoare la viață creștină adevărată, trăită zi de zi și ceas de ceas după voia lui Dumnezeu. Vlădica Varlaam de pildă își încheie aproape fiecare cuvînt al său cu îndemnuri calde la muncă și rugăciune în vederea dobîndirii Împărăției cerurilor.

Despre dragostea creștină, spre exemplu, Cazania lui Coresi se exprimă astfel: „Din toate bunătățile mai mare este dragostea, că cine are dragoste păzește legea lui Dumnezeu, deoarece dragostea cugetă bine despre toți oamenii”. De aceea dragostea este legea care stă la temelie oricărei bune conviețuiri în societatea omenească, pentru că: „De vei scoate dragostea din aduna-

† Pr. Ioan Lazăr

La 26 oct. 1960 a adormit în Domnul preotul Lazăr Ioan din parohia Sebeș-Alba. Născut în Sebeș la 12 septembrie 1904 din părinți agricultori, Lazăr Ioan a urmat școala primară și secundară la Sebeș, iar Institutul Teologic la Sibiu și Cluj. După terminarea Teologiei a fost numit preot-paroh la una din parohiile Sebeșului. Aici a slujit 29 ani la altarul Domnului, prețuit de credincioși pentru modestia lui, pentru rîvna lui la sfințele slujbe, unde se distingea printr-o cîntare bisericească înălțătoare, pentru corectitudinea lui în toate.

A dus o viață familiară creștinească. A fost binecuvîntat de Dumnezeu cu 10 copii, dintre care 9 sînt în viață. După un an de la moartea soției, Domnul l-a chemat și pe el dincolo de pragul acestei vieți.

Înmormîntarea a avut loc în 29 oct. A slujit un sobor bogat de preoți. Au cuvîntat despre viața și vredniciile celui adormit Pr. rector S. Vlad în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae și al centrului Arhiepiscopesc, Pr. N. Cantor în numele protopopiatului, Pr. Brudea și Pr. Opincariu în numele preoților și credincioșilor. Veșnică să fie pomenirea acestui vrednic slujitor al altarului și al poporului! Domnul Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii întru fericirea cea veșnică!

M.

rea oamenilor, vezi întru ea nedreptăți, minciuni, pisme, vrajbe, sminteli”.

De atenție și prețuire deosebită din partea Cazaniilor se bucură mulțimile de credincioși. Așa de exemplu se spune că mai marii poporului iudeu aveau toate datele convenite ca să vadă în Iisus Hristos pe Mesia cel așteptat, dar din cauza mîndriei, a pisme și a altor rele, mintea lor s-a întunecat și n-au putut să vadă ceea ce au văzut, datorită neviclesugului lor, slugile trimise de Sinedriul să prindă pe Iisus, dar care se întorc fără El, căci „Norodul cel de obște judecă mai drept decît dascălii”.

Lăcomia sau sêtea de îmbogățire cu orice preț și de a trăi pe nemuncite, precum și nedreptatea sub toate formele ei, sînt combătute fără cruțare și în cuvinte foarte grele pentru cei ce sufereau de asemenea boli. „Tot omul ce are mult și nu miluiește, răpitor este și cămătaric”, citim în Cazania lui Coresi. Dacă cei ce au și nu dau vor fi pedepsiți, cu atît mai mult vor fi pedepsiți cei care se îmbogățesc din sudoarea altora: „Iar dacă atîta se osîndesc cei ce nu miluiesc din avutul lor, cu atît mai virtuos fi-vor care răpesc munca străinilor și din lacrimile și cu singele lor se îmbogățesc”. Căci „oamenii care trăiesc prin cetății și fac nedreptăți sînt mai răi și mai de temut decît urșii și lei și alte animale iuți care trăiesc prin pădure”.

Cazaniile ne învață de asemenea că oamenii trebuie să frăiască în strînsă legătură unii cu alții, în respect și sprijin reciproc. Fiecare om trebuie să știe că este dator să-și pună toată priceperea și puterea sa de muncă în slujba fraților săi, în mijlocul cărora trăiește: „Înțeleptul — citim într-una din Cazanii — să dea stat și învățatură spre folosul nepricepătorilor, cei tari să sprijine pe cei slabi, meșterii să învețe meșteșug pe alții, cel învățat să scrie cărți folositoare, pentru ca să lumineze și pe alții”, pentru că, în caz contrar, toți aceștia se vor asemăna cu sluga nevrednică care și-a îngropat talantul.

Acestea și încă alte multe și frumoase învățături vin și ne arată că Cazaniile noastre, deși par învechite prin litera și limba lor bătrînească, sînt totuși noi și proaspete, ziditoare de viață curată creștinească.

De aceea, preoți și credincioși deopotrivă, să zăbovim asupra acestor cărți, ca asupra unora care vin și ele și arată calea pe care un creștin adevărat o are de urmat în viață pentru a fi bineplăcut lui Dumnezeu și de folos semenilor săi.

Diacon Gh. Papuc

Intrupare și Revelație

Intruparea este un nou chip de descoperire a lui Dumnezeu în lume. Până la „plinirea vremii”, Descoperirea dumnezeiască mai presus de fire s-a făcut mai mult indirect, adică Dumnezeu a grăit poporului ales prin îngeri sau prin prooroci. Lui Moise, de pildă, Dumnezeu i s-a arătat direct, adică fără vreun mijlocitor, dar nu așa de dezvăluit ca în intrupare, ci învăluit sau ascuns în nor.

La „plinirea vremii”, Dumnezeu-Tatăl trimite în lume pe însuși Fiul Său, care ia chip de om, ca să ne grăiască adevărul necesar mântuirii și să ne mântuiască din căderea noastră în păcat. Și până atunci a lucrat Fiul lui Dumnezeu în Descoperirea dumnezeiască, dar nu ca Fiul lui Dumnezeu intrupat, ci ca Cuvîntul dumnezeiesc născut din veșnicie din Dumnezeu-Tatăl, care a luminat pe prooroci și pe toți despre Dumnezeu grăitorii din Testamentul Vechi.

Prin intruparea Cuvîntului dumnezeiesc, Revelația (descoperirea) dumnezeiască mai presus de fire intră în faza ultimă sau de culme și se continuă în tot timpul celor trei ani și jumătate de lucrare pe pămînt a Mîntuitorului.

Cuvîntul lui Dumnezeu se intrupează și în felul acesta mijlocul sau calea prin care se face Descoperirea dumnezeiască se face ea însăși descoperire dumnezeiască. Astfel, Iisus Hristos este Cel ce descopere însăși taina lui Dumnezeu sau — mai bine zis — Dumnezeu descoperindu-Se El însuși.

Prin Intruparea Cuvîntului dumnezeiesc, se înfăptuiește deschiderea sau dezvăluirea deplină a lui Dumnezeu: Insuși Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, se coboară la noi și printre noi și împreună cu El toată iubirea dumnezeiască. De aceea, Intruparea Cuvîntului — împreună cu tot ceea ce a săvîrșit Dumnezeu-Fiul Cel înomenit pe pămînt — este cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu în fața lumii, o descoperire săvîrșită într-un chip potrivit firii și nevoilor omului căzut în păcat. Pentru această pricină, în îndrumările pe care le dă cu privire la felul săvîrșirii Sf. Euharistii, Invățătura celor doisprezece Apostoli spune între altele: „Iar la frîngerea pîinii (ziceți): „Mulțumim ție, Tatăl nostru, pentru viața și cunoștința ce ne-ai descoperit prin Iisus, Fiul tău” (cap. IX).

Prin intrupare, Dumnezeu însuși este personal prezent în Descoperirea Sa și tocmai această prezență este cuprinsul hotărîtor al Descoperirii Sale. Cuprinsul Descoperirii este nedespărțit de calea prin care se face Descoperirea: Iisus Hristos este nedespărțit de Descoperirea pe care o face, nu numai nedespărțit de cuprinsul Descoperirii ci de-a dreptul identic cu aceasta, adică este tot una cu aceasta. De aceea, Sf. Apostol Pavel spune că nu are nimic altceva de vestit decît pe însuși Iisus Hristos.

Este cu neputință să desprindem și să tălmăcim întreaga bogăție de adevăr pe care o cuprinde Intruparea Cuvîntului. Este una din marile taine ale Creștinismului, care nu poate fi întru totul pătrunsă și turnată în cuvinte de către mintea omenească.

Mintea omenească nu va fi niciodată în stare să pătrundă în miezul Intrupării lui Dumnezeu. După cum grăiesc cărțile bisericești, chiar îngerii din ceruri se minunează de noua descoperire a lui Dumnezeu în lume. Sf. Apostol Pavel încă își arată uimirea sa în această privință și se mărginește să spună: „Cu adevărat mare este taina credinței noastre: Dumnezeu s-a arătat în trup...” (I Tim. 3, 16). Cîntarea bisericească mărturisește același lucru, zicînd:

„Fecioara, astăzi,

Pre Cel mai presus de ființă naște

Și pămîntul, peștera

Celui necuprins de minte îi pune înainte...”

De asemenea:

„Taină străină văd și preaslăvită

Cer fiind peștera,

Scaun de heruvimi Fecioara,

Ieslea sălășluire

Intru care s-a culcat Cel neîncăput...”

De aici desprindem încheierea că felul de intrupare a Mîntuitorului nu poate fi cuprins întru totul de mintea omenească. De unde rezultă limpede că nici legătura intrupării cu Descoperirea dumnezeiască sau însușirea intrupării de cale pe care se descopere Dumnezeu în lume, nu poate fi în întregime deslușită de mintea omenească. Ca și intruparea însăși, ea nu suferă ispitire, ci numai crezare.

Prin intrupare, Dumnezeu a pătruns într-un chip nou în lume și lumea întru El, unindu-se pentru totdeauna. Dumnezeu-Ziditorul și Dumnezeu-Pronietorul, adică purtător de grijă a toate, se descopere acum ca Dumnezeu-Mîntuitorul. Intruparea Domnului este adîncul pogorămînt al lui Dumnezeu față de firea omului căzut în păcat și ridicarea ei la starea cea dintîi, ca să poată ajunge și mai sus. De aceea, Epistola lui Barnaba îndeamnă: „Nădăjduiți în Iisus, care vi se va arăta în trup, căci pămînt ce suferă este omul, pentru că din pămînt a fost făcut Adam” (cap. VI).

Intruparea Domnului este, înainte de toate, descoperirea iubirii lui Dumnezeu. Nici îngerii din ceruri nu știau că în sînul Tatălui ceresc se ascunde atîta iubire, încît să dea pe unicul Său Fiu preț de răscumpărare pentru a lumii mîntuire.

Dar intruparea este totodată descoperirea milei, puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu. În aceasta stă „mărirea Lui”, despre care vorbește Sf. Evanghelist Ioan (I, 14).

Dacă Cuvîntul însuși a socotit potrivit lucru să se îmbrace în trup omenesc și să se lase cuprins de formele pămîntești (Ioan I, 11, 14; In. IV, 14), dacă a viețuit și lucrat în această lume, toate acestea însemnează că Dumnezeu dă zidirii Sale și cu deosebire omului o valoare deosebit de mare. Dînd pe Unul Născut Fiul Său pentru mîntuirea noastră (In. III, 16), Dumnezeu-Tatăl arată cît de mult prețuiește lumea și mai ales pe om.

Lumea este loc al desfășurării Descoperirii dumnezeiești mai presus de fire, loc al intrupării Domnului. Aceasta însemnează că ea are o valoare adevărată în fața lui Dumnezeu. De aici desprindem adevărul că lumea și viața dintr-însa trebuie să fie socotite ca unele ce au preț în fața lui Dumnezeu. De aceea, lumea și viața în sînul ei nu trebuie să fie disprețuite prin fugă de ele. Credincioșii trebuie să le socotească drept locul și timpul, în care au să-și pregătească mîntuirea, desăvîrșirea și fericirea. Înțelept este, în această privință, cuvîntul I. P. S. Sale Nicolae Crutișchi: „Chemată să fie corabia mîntuirii, Biserica lui Hristos nu neglijează nici o sferă de activitate omenească, căci, în caz contrar, unirea Domnului cu firea omenească, intruparea Sa, nu s-ar raporta decît la unele din aspectele vieții și nu la viața în întregime ei”.

În intrupare, Descoperirea dumnezeiască se face nu numai prin grăire ci și prin *faptă*. Prin aceasta, intruparea ne învață că Creștinismul nu trebuie să fie numai învățătură și propovăduire, ci cu deosebire faptă, adică trăire și săvîrșire de fapte plăcute lui Dumnezeu.

Intruparea dezvăluie rostul credinciosului: îndumnezeirea după har și asemănare: „Fiul lui Dumnezeu — zice Sf. Chiril al Alexandriei — s-a făcut asemenea nouă pentru ca noi să ne facem asemenea Lui, pe cît este cu putință firii noastre și pe cît o îngăduie iconomia reînnoirii noastre cea după har... El s-a făcut ce sîntem noi, adică om, pentru ca noi să ne facem ce este El, adică Dumnezeu”.

Să fim la înălțimea adevărilor ce ne dezvăluie intruparea Domnului!

C. Sirbu

La Sf. Spovedanie

„Dacă mărturisim păcatele noastre, Dumnezeu este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată strîmbătatea”.

(I Ioan 1, 9).

Știind Domnul Hristos că în viață săvîrșim și păcate, fie cu gîndul, cu vorba sau cu fapta, a așezat în Biserica Sa un mijloc de spălare, de curățirea păcatelor, o taină sfîntă, sfînta spovedanie, taina iertării păcatelor și a împăcării noastre cu Dumnezeu.

Aici în biserică, sub patrafir, credinciosul își deschide inima, mărturisește totul, începe să-și recunoască păcatele, le spune pe nume pe toate, cam de cite ori le-a făcut; spune că cugetul îl mustră, îl tulbură, îl neliniștește pentru păcatele săvîrșite, arată părerea de rău și varsă lacrimi amare pentru păcate, făgăduiește că nu le va mai săvîrși și cere preotului să roage pe Dumnezeu Sfîntul, să șteargă cu buretele iertării toate păcatele săvîrșite și să-i dea putere, să nu le mai săvîrșescă din nou.

Dacă face așa, atunci prin rugăciunea de dezlegare primește cu adevărat iertare de la Dumnezeu și se risipește starea neliniștitoare.

Totul e să părăsim calea răutăților și păcatele trecutului, să ne pară rău pentru cele făcute, să-i spunem lui Dumnezeu că nu mai facem păcate, și iertarea ți-o dă prin preot Dumnezeu, Cel ce știe toate și vede toate, văzînd pocăința, hotărîrea de îndreptare și rugăciunea ta pentru iertare.

Iată, a venit momentul să ne dezvăluim slăbiciunile, să ne recunoaștem păcatele și să le mărturisim deschis, cu curaj, pentru a lua canon pentru ele, pentru a lua iertare de la Domnul...

Sîntem în Biserica și Domnul Hristos acum primește mărturisirea noastră, cea cu inima deschisă; dacă o facem cum trebuie, adică cu sdrobire de inimă, cu părere de rău și făgăduință de întoarcere, ni se ia o piatră de pe inimă, nu mai sîntem neliniștiți și tulburați, ci sîntem ușurați și mîngiați, și primim darul iertării. Domnul Hristos vrea să ne ierte văzînd căința și plîngerea noastră pentru relele și păcatele săvîrșite.

Să zicem dar rugăciunea: „Doamne, am păcătuit, dar Tu ne iartă. Am greșit, dar nu te supăra pe noi. Am călcat poruncile Tale, nu ne osîndi și pedepsi așa aspru, ci pedepsește-ne cu milă, cum numai Tu poți face așa. Rău am făcut, dar Tu șterge-ne păcatele. Te-am mîniat cu păcatele noastre, trece-le cu vederea. Te-am împoșcat cu nelegiuirile noastre, dar Tu nu ni le mai socoti. Avem multe păcate, dar Tu să nu ni le mai ții în seamă.

Iartă-ne Doamne, și uită păcatele noastre cele multe, mari și grele și ajută-ne să scăpăm de ele. Intoarce-ți fața Ta spre noi. Primește-ne și pe noi cum a primit tatăl din Evanghelie pe fiul său cel pierdut.

Te rugăm Inaltule Doamne să ne ajuți să ne îndreptăm, să ne întărești cu puterea Ta, să nu mai săvîrșim alte păcate, căci noi sîntem hotărîți să nu mai greșim.

Iartă-ne! Căci ai zis Doamne Sfinte, prin rostul Apostolului Tău cel iubit, al sfîntului Ioan: „Dacă mărturisim păcatele, credincios și drept ești, ca să ne ierți și să ne curățești pe noi de toată strîmbătatea și răutatea”.

Iată acum, le mărturisim preoților pe care i-ai ales să ceară iertarea noastră de la Tine, depunem acum toate păcatele noastre, la picioarele crucii Tale, aici în Biserica, să ne curățești de ele.

Numără-ne, Dumnezeule din cer și pe noi printre iertații bunătății și ai îndurării Tale! Amin”.

Pr. Nic. Popescu-Dobriceni